

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιον μετρούντες χρόνον
δδρεύομεν'στην γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κι'ενακόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Νοεμβρίου δευτέρα,
της Ειρήνης ήμέρα.

Χίλια και διακόσα κι'εβδομηνταέξη,
ήλιος της Ειρήνης,βρε παιδιά,θα φέξη.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Ποιόν κυνηγῶ;

Έκείνη
την δόλια την Ειρήνη.
Μήν κοπιᾶζης,χάχα,
κι'είναι σκιά μονάχα.

Όμως την κυνηγῶ
μ' άλλους πολλούς κι'εγώ.
Μά μήν ἄδημονῆς,
είναι σκιά και πλάνη,
και της σκιαῖς κανείς
εὐκολα δέν της πιάνει.

Όραία κόρη,στάσου.
Δέν είσαι'στά σωστά σου,
τό πνεῦμα σου νοσεῖ.

Μή μ'ἀπελπίζης,βλάκα,
μ'όπλο και σακαράκα
κυνήγα την και σύ.

Κάνει γι'αὐτήν μαγείαις
καθένας,μπεχλιβάνη,
κόσμος παραλαλεῖ.

Καινούριας οδηγίαις
της Πύλης τό Ντιβάνι
στέλλει'στόν Κεμαλή.

Τόν Κεμαλή ξανά
τί νέα;τόν'ρωτῶ...
πηγαίνει'στόν Πανᾶ
και λέει τό και τό.

Παραπολύ μᾶς συγκινεῖς
μέ τοῦτο τό μαντάτο...
είχες ήμέραις νά φανῆς
ἐδῶ'στό Κονσολάτο.

Καλῶς'στον πάλι...γκέλ μπουρντά...
ἔλα και κάθισε κοντά.

Πινακωτή Πινακωτή,
ἔλα και'πέστα μας'στ'αὐτί.

Δέν ἔχω γλώσσα,φίλοι μου,
στόμα νά σᾶς'μιλήσω,
και πῶ καλὰ τὰ χεῖλη μου
γιὰ πάντα νά σφαλίσω.

Θαρροῦσα πῶς ή Πύλη
μετά καιρόν ἀργίας
δριστικᾶς θα στείλῃ
και πλήρεις οδηγίαις.

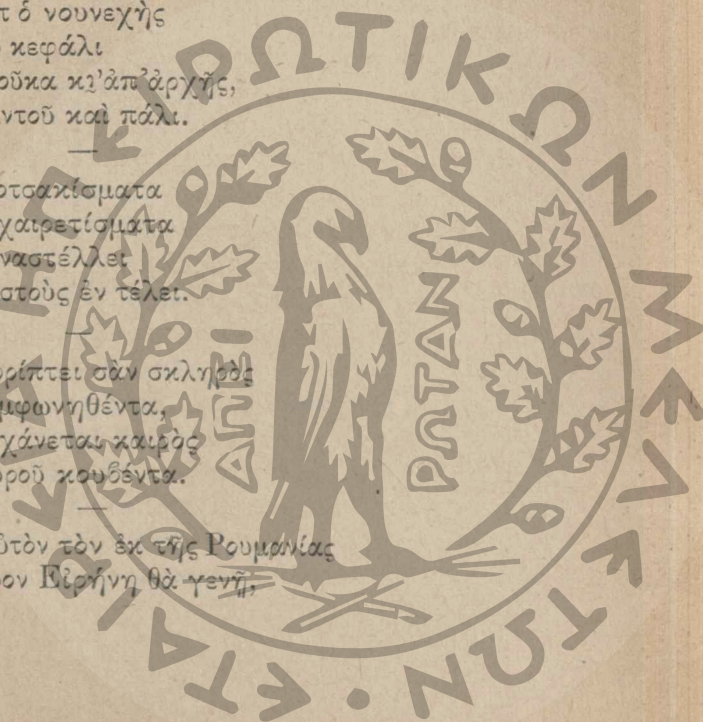
Όμως ἐλπίς ματαιία,
ἴσως και τελευταία.
Η Πύλη κι'ἄλλ'ἀγγούρια
μᾶς ἔβγαλε καινούρια.

Ό Ταλαὰτ ό νουνεχῆς
μέ τό γερό κεφάλι
μᾶς λείει:τοῦκα κι'ἀπ'ἀρχῆς,
γιαγνῖς δλντοῦ και πάλι.

Άμυγδαλοτσάκισματα
και γλυκοχαιρετίσματα
ἐκεῖνος ξαναστέλλει
σάν φίλος'στοῦς ἐν τέλει.

Άλλ'ἀπορρίπτει σάν σκληρό
τά πρὶν συμφωνηθέντα,
κι'ἀδίκως χάνεται καιρός
και κουτουροῦ κουδέντα.

Κι'ἂν ἐδεβαίωσα κι'αὐτόν τόν ἐκ της Ρουμανίας
πῶς τώρα τό ταχύτερον Εἰρήνη θα γενῇ.

Τὴν ἐπάθανε καλά,
τὴν κακὴ ψυχρή των φλάσκα...
γειά σου, Τάκε... τραλαλά,
καὶ Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Μὰ καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς προσφιλεῖς ἄς πιούμεε μιὰ σαμπά-
ῃθελαν ἔλο τὸν καρπὸ κι' ἄφιναν σ' ἄλλους φλούδια... [νια,
ἤλπιζαν παντοκράτορες νὰ γίνουν' στὰ Βαλκάνια
καὶ τώρα καστανόχωμα ζητοῦν γιὰ τὰ λουλούδια.

Πλοῦτος παράποτε πολὺς,
κι' ἡ σύμμαχος ἡ προσφιλὴς
ἔγινε σὰν' Ἀλάσκα.

Κι' ἐμεῖς γι' αὐτὴν στενάζουμε
μὲ φθόνο, καὶ φωνάζουμε:
Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Τ' ἄχασε μ' αὐτὸν τὸν Τάκε κι' ὁ Γκαλήπ ὁ φιλαράκος...
πανταχοῦ γι' αὐτὸν λατρεία
καὶ τοῦ Τάκε τὴν κυρία,
ὁποῦ λὲν πῶς εἶναι τάκος.

Ὅπου κι' ἂν πατήσῃ πόδι βγαίνει πλούσιο χορτάρι,
ᾤπηγε καὶ στὴν Ἐλευσίνα κι' ἔκανε κι' ἐκείνη στάρι.

Κι' ἐκεῖ πέρ' ἀγάπη πρώτης,
πλὴν κι' ἡ Δήμητρα σκιρτᾷ,
τῆς Εἰρήνης ἡ Θεότης,
καὶ τὸν στέφει μὲ σπαρτά.

Κι' ἐκεῖ πέρα πανηγύρι,
δὲν φρυάττει πόλεμος,
ἄροτρα καὶ βῆδια σύρει
πρῶτος ὁ Τριπτόλεμος.

Τρίτος Ἀγγελος πετᾷ κι' ἀναγγέλλει τὰ καὶ τὰ.

Ἄγ.— Ἀγγελίαν σὰς φέρνω χαρᾶς
καὶ χαιρέτω καθεὶς φουκαρᾶς.
Κι' ἂν οἱ Τοῦρκοι μᾶς ρέθουν ἀκόμη
κι' ἂν δὲν ἦλθε τῆς Πύλης ἡ γνώμη
στὴν Συνθήκη σφραγίδα νὰ θέσῃ,
τέτοια πάντα τὰ κάνει τὸ φέσι.

Στὴν Σταμποῦλ πανηγύρ' ἔαρδ,
τὸ Κουρμπάν Μπαϊράμ ἑορτάζουν,
καὶ γιὰ τοῦτο δὲν ἔχουν καιρὸ
καὶ τῆς ἄλλαις δουλειαῖς νὰ κυττάζουν.

Θὰ κοπάσῃ σφοδρὰ καταιγίς,
θὰ τεθῇ στὴν Συνθήκη σφραγίς,

καὶ θ' ἀφήσωμε τάρματα κάτω,
καὶ θὰ δώμμε Ταμεῖο γεμάτο.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα χαράζει,
θᾶδρουν ἔλοι λεφτὰ στὸ Παρίσι,
δὲν θὰ τρῶγῃ τὸν κόσμον μαράζι,
κι' ὁ Γκαλήπ στὴν Σταμποῦλ θὰ γυρίσῃ.

Θὰ φυτρώσῃ μιὰ χλόη πλουσία
καὶ ξερὸ δὲν θὰ μείνῃ ποτάμι,
καὶ θὰ γίνῃ προβάτων θυσία,
κι' ἔλοι θάχουν Κουρμπάν Μπαϊράμι.

(Τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίνων
τὴν Εἰρήνην μεγαλύνον.)

Ψάλλετε τὸν Μπένι Χάμπρο, ψάλλετε τὸν Κεμαλή,
καὶ σὲ τοὺς τοὺς καιροὺς
μὲ τραγοῦδια, μὲ χοροὺς,
σύρτε μέσα στὴ Βουλῇ,
ποῦ συνῆλθε κι' ἐπισήμως τὴν Εἰρήνην νὰ κυρώσῃ
καὶ στὸ γλέντι νὰ τὸ στρώσῃ.

Σκάσε σκάσε, Τουρνιαλᾶ,
ποῦ καὶ σήμερα, μισκίνη,
θέλεις λάφυρα καὶ σκυλα.

Καὶ μὲς' στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
θὰ μᾶς γύρευες κι' ἐκείνη
τὴν Βουλγάρικη γκαμήλα.

Τὸν Τάκε τραγουδήσετε, Ρωμοῦνο ξακουσμένο,
ποῦ χάλασε τὰ σχέδια τοῦ Τοῦρκου τοῦ μπαμπέση...
ποῖος εἶδε θηλυκὸ παπαῖ καὶ διάκο γκαστρωμένο,
ποῖος εἶδε καὶ τὸν Βούλγαρο σύμμαχο μὲ τὸ φέσι.

Κούφιας φωναῖς, κούφια βροντή,
τοὺς ἔβγαλαν τὴν λεοντή,
τοὺς ἔβγαλαν τὴν μάσκα.

Σύρε, Ρωμοῦνε, στὸ καλὸ,
κι' ἤσυχος νάδρῃς τὸν γιάλο...
Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Καὶ καμπόσαρε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν Ἀθηνῶν τὸ φύλλον τὸ πάγκαλον, πολῖται,
πέντε λεπτὰ καὶ μόνον ἄρχισε νὰ πωλῇται.
Μόνον πέντε λεπτὰ φύλλον σὰν τὰς Ἀθῆνας
τὸ πέρνει κι' ὁ φτωχὸς, τὸ πέρνει κι' ὁ Μαυκήνας.

Ἀρτεμίσῃ Κανελλίδῃ κι' ὁ Τζὼν Φύχας... τί ζευγάρι!
τῆς καρδιάς λαμπρὸ κορίτσι κι' ἕνα πρώτης παλληκάρι.
Καὶ θαρρῶ πῶς κάποιος ἴσκιος τοὺς κυττάζει μὲ στοργή
καὶ τῆς κόρης τοῦ τὸν γάμον πατρικὰ τὸν εὐλογεῖ.